

סמל זמיר ירzon
3369042

בן רמה ויהושע

נולד ב- ו' חשוון תשכ"א 27.10.1960

התגייס לצה"ל ב- 31.1.1980

שרת בפלס"ר 95

נפלו - ט"ז סיון תשמ"ב 6.6.1982

בקרב על מוצב הבופור.

זמר ירון

בן זקונים לדרמה ויזהושע, חברי הגרעין האמריקני שיזעד את קיבוץ עין דור שבעם יזרעאל. ירון נולד ביום ו' בחשוון תשכ"א (27.10.1960) בקיבוץ, והיה אח עיר לשתי אחיות ואח בוגרים. את חינוכו הייסודי קיבל ירון בקיבוץ עין דור בחברות הילדים, ואת לימודיו התיכוניים עשה במוסד החינוכי "תבור", אף הוא בעין דור. בילד בלט ירון ביכולת הפתיעה שלו. הוא הרבה להביע את מחשבותיו בשירים ובחיבורים במחברותיו, ובמכתבבים לאחיו הבוגרים, שהיו לעיתונים רחוקים מן הבית.

הייתה בו סקרנות לכל הסובב אותו. בטויולים היה רץ תמיד ראשון, מוצא ממצאים, מגלה תופעות חדשות עבورو, וחוזר לשאול ולחזור את המדריך ולשறף את כולם בחוויתו. את הלימודים בבית-הספר לא אהב ירון כל-כך, אבל היה מעורב בכל הפעילויות החברתיות בו. הוא אהב לקבל עליות אחראיות ולארגן כל מה שאפשר לעשות בצוותא. מתחת למיתתו היה ארגן תפוחים ושק גרעינים, כיבוד לכל שמחה מזדמנת. הוא קרא לכולם בשמות ובכינויים, וידע לחקות אנשים שונים. היה לו המור מחוספס משאו, אבל בתוכו פעם לב רגש ואהבה.

ירון אהב סיפורים בכלל וכודרSEL בפרט. הוא השקיע הרבה מאמץ בשכלול CISORIOI הספרטיביים. הוא לא היה "כוכב" במשחקים, אבל הציגן באימוניות ועזר תמיד בארגון המשחקים.

אוכל היה חביב עליו, והוא היה מוכן להתאמץ, כדי להפינו - בכמות גדולה ובצורה נאה. האסתטיקה הייתה חשובה לו גם בהופעתו החיצונית. ירון הקפיד לבבשו ואהב סדר בכל מקום שנמצא בו, החל במגירות שבחדרו וכלה בחדרי החילימ בעבא.

המוסיקה והשירה היו חביבים עליו. הוא האמין למוסיקה מכל הסוגים, אך יותר מכל אהב מוסיקה "מודרנית": מה"חישות" עד ה"פינק פלויד", וכן גם במוסיקה הישראלית. הוא היה חשוב גם למלות השירים.

ירון העירץ גבורה של אנשים. הוא קרא בהערכתה הרבה על מבצע יונתן בנטבה ואת מפקדו, גוני הרניק ז"ל, אהב למפקד וصاحب. בקיבוץ היה ירון בין המתלבטים בין הרצון למלא את הציפיות של החברה ובין הרצון לא "ללכת בתלים", להיות משוחרר וחופשי.

ירון התגייס לצה"ל, וshaq לעשות בו משאו מועיל ובעל ערך. הוא דחה את גיוסו כדי להגיע לסיירות "שלדג". אבל בשל בעיות גב לא התקבל אליה. הוא לא יותר והשתבץ בסירות גולני. ירון ידע מה רצונו והיה דבק במטרתו. פעמים רבות הוא שימש אף לדבר המחלקה.

ירון נהרג בתחילת הקרב על הבופור, ביום ט"ז בסיוון תשמ"ב (6.6.1982), יום המלחמה הראשון לבנון, בעת שהסתער עם הכוח הרגלי על המבצר. בקרב זה נפל גם גוני מפקדו.

מפקדו כתוב למשפחה, כי ירון היה "מסודר, קפדן בעבודתו, נמרץ, בעל יוזמה אישית, מסירות, כנות ואחריות, חבר טוב ומוסר". ישנה ימים לפני נפילתו, קיבל ירון את כנפי היחידה, כאות להצטיינותו בה.

בן 21 שנים הוא היה במוותו. ירון הובא למנוחת-עלמים בקיבוץ עין דור.

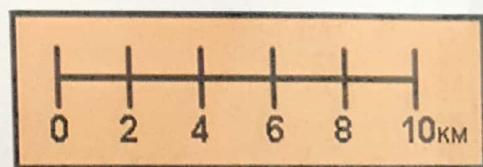
מפת הבודפור

פלחה"ן

פלש"ר

הקרב בו נפל ירונ

יום ראשון, 6 ביוני

ביוון הראשו ללחימה. פעולה החטיבה (כוח סמ"ט) בשני יעדים מרכזיות: בוכש מוצב תבור בידי כוחות טסiris וחת"ז; כיבוש מערכת מוצבים לא הרחק מהתבור, סמוך לעיר נבטיה, על ידי כוחות נודד "חובוקים הראשו". במקביל נע כוח מה"ט והגוי לרכסים מזרחה לאחרי. בדרך נתקל הכוח במספר חוליות נ"מ ואר. פיג'ו וחשיטם. לקרה רdot החשיכה נערך הכוח לחינוי לילה בעיר הזרען.

בשעות הבוקר של יום ראשון, 6 ביוני 1982, האזינו לוחמי הסירות והח"ז לתדרין האחרון. חמ"ט בקולי השקט ונסיך הכתף, ולפניו מפקד הסירות קפלן, "קפלן" כפי ידידו. בכלל המלחמות, כך גם במלחמות זו נקרה חטיבת ולני לתروس תרומה שובח ומכרעת: בכלל המלחמות נפל בחילקה של החטיבה לנמל את קרב המכרים, חבול, שתיווח סמל וויתר תקוק אנדרטה במחלך החיטוריה האורכה של גולני: כיבוש מבצר תבורו.

במלתמת העצמאות (1948) – כיבוש אילית, היה אומ"ר שר (יחד עם חטיבת הנגב של הפלמ"ח); במבצע קדש (1956) – כיבוש מתחמי רפואי המבוירים היטב; במלחמת ששת הימים (1967) – כיבוש מוצבי תל-פארה ותל-עוזיאת חמאיים; במלחמת ים הים (1973) – כיבוש מוצבי חרמון, "העינוי של המדינה", עתה, במלחמת שלום הגליל (1982) – כיבוש מוצב התבורו, אימת ישובי הצפון ונגות המחלבים.

בשעה 12 בעתרים החלה התווזת. הכוח תעה את גדר המשרכת והתקדם בסערה אטית לעבר התבורה. בשעות אחר הצהרים הנישו החלומות לקירבת שער עקייה. לאחר שעות הנסיעה הארוכות ליווה התבורה את חילוי הכוח, כשהוא ניצב גא זוקף, חולש לבדו על הסביבה וכיאלו מסביר לכל מי שעדיין לא הבין, מהי חשיבותו האסטרטית הגדולה. המפקדים ניסו להחיש את התקדמות הכוחות. הכוונה הייתה לנחל את הקרב באור יום, ואט את התברר, כי לא ניתן היה להגיע לשטח הלחימה אלא לעתערב. משך שעות ארוכות הומטריה ארטילרית כבדה על תעלות המבצר. גם מטוסי חיל-האוויר "רייכן" את ייעד. כדיינד התברר, כי מלאכת "הריכך" לא החלישה את נחישות לחימתם של המחלבים.

late ערב הגיעו כוחות הסירות והח"ז לפיתחו של כפר ארנון, המכשול העיקרי בדרך לבורו המתנשא מעליו. כוח הח"ז, בפיקודו של צביקה, עלה לעמדות אש והשב למקורות הירি שאוטרו במיתחמי התבורה. לאחר מכן התקדם הכוח לכיוון העיר. כשהוא ספג במקביל אש זהה הנি�כת לעברו מכיוון כפר ארנון השורץ מחלבים.

גם כוח הסירות החל מתתקדם לעבר המבצר כשהוא מניח קרבנות ירי קצרים עם מחלבים שהתבצרו בbatis הConfigurer וניסו למנוע את מעבר הלוחמים. בשטח מסוימים נוצר נתק בין מוטי לבין הנגמ"ש של קפלן. בנגמ"ש של מוטי חיל קצר ופרקיה קרינה. בכל זאת האצלה מוטי להשיג את קפלן בקשר ובקש ממנו להזמין את עצמו בשטח. הלילה כבר ירד והכוח מפוזר בשטח, כאשר אש נורית לעברו הן מהמבער למעלה והן מבתי הConfigurer שבשתה. שויות אחדות לאחר שקבעו סכום עם מוטי על סימן זהיו מסויים. נגע הנגמ"ש שלו. קפלן עצמו נפגע מכך בביטנו, ופיצעתו מאובחנת כקשה למדי. מוטי שואל בקשר כמה פעמים: "קפלן, נפצעת?" – אך לא מקבל תשובה. בנגמ"שים האחרים שומעים את שאלותיו של מוטי, והשתיקה מכיוונו של קפלן יוצרת אווירה כבדה. כל אחת עת נשחק הירি, וברור שצryan לשות משהו ובדחיפות כדי לארגן מחדש את עצמה את גבי הסמ"ט מאין להתקפות בשטח ומודיע בקשר: "שאך לא יוז – גוני בא אליכם".

גוני – גירא הרניק – היה מפקד הסירות עד שבוע לפני המלחמה. שבוע לפני שהכל החל ערכו לו חיליו ועמיתיו המפקדים מסיבת פרידה נרגשת. כהמשך ישיר למסורת מפקדי הסירות, וזה גוני מפקד סמכותי ונערץ, אהוב על חיליו ומשרת בטחון שבין. באותו יום, יום שיישי, ערב המלחמה, ערך מסיבות שיחורו גזלת משתתפים בז'יזו איזרחים חדשים. בז'יזו התקליטים והאלילות לא שיער גוני, כי למחרת היום הוא ימצא את עצמו בירושלים. בשתו הכנוס החטיבתי לידי קיבוץ ימת' בצתון. כשהחלו להזכיר את החילילים מחופשנות השבת, לא היסס אף לרגע. חתנדב מיז, התויצב בפני חם"ט וסגןנו והווינו, כי חטא מזון קיבל על עצמו כל תפקיד. הוחלט להצמידו לכוח הטמ"ט ולשבצו בפעילות מבעית עלי פי הצורן.

עם פציעתו של קפלנק, נקרא גוני להשתלב בקרב. הוא עלה על נגמ"ש ויוצא במחירות. במחירות לעבר חבירו בשטח. בעוד הוא מתקם, שידר בקשר את הצוף היישן והכל"ד מוכר: "כאן קדק נוקט". קלו העמוק והצוף המשורר, גרמו התרגשות עצל החילילים. שילובו של גוני בקרב היה נקודת מינפה: המבוכה והמעט בילבול שarrro בקרב הלאומים עם פצעת קפלן, פינו מקום לモטיפצייה מחדשת וחרגה משופרת.

מוצב הבודפור

הבודפור - ברכסן שאחדר הקרבן.

מוותי:
"אחרי העיקול מגשתי את גונו. לאחר שדזוזחותי לו מה קרה, אמר לי: קדימה. דפתי קדימה והגעתי עתעלה. רימון וזרור פניויה — ראיינו שהבל בסדר. ابو ננס מילון. התעללה היהת מנד צרה ועם האפס מוש לא הייתי מסוגל לעבור בה. הביצורים היו מפטון מזווין כבוי מקלט. ראיתי ABOVE התקדם בסדר. נתקلت ברי וממש אפשר היה לעבוז. יצאתי מהתעללה, ריו עבר אותו גם עמי, ואני גנטתי אחריהם. פתאום נורה אירר מפלזים שפוגע גם באבו אם ברז. ריקושטים חלפו ליד עמי. בעקבות מה קרה? עמי עזק: הם פלאוים. עליות למעלה, אמרתי לעמי לחזיא את הפצועים והתחלתי להתקדם לבד. פשאות מפקד — אתלה לא מפהך. זו אחירות. אמרתי לאיתן הרונט'יסט לירות לעבוז עמדת שיזחה. הוא זדה אחד ועוד אחד והעמדה השתקתה, התקשרתי לגוני ואמרתי: תשבע, אנו בה עם שלושה אנשים. ענה לי: זה בסדר, אני מגיע."

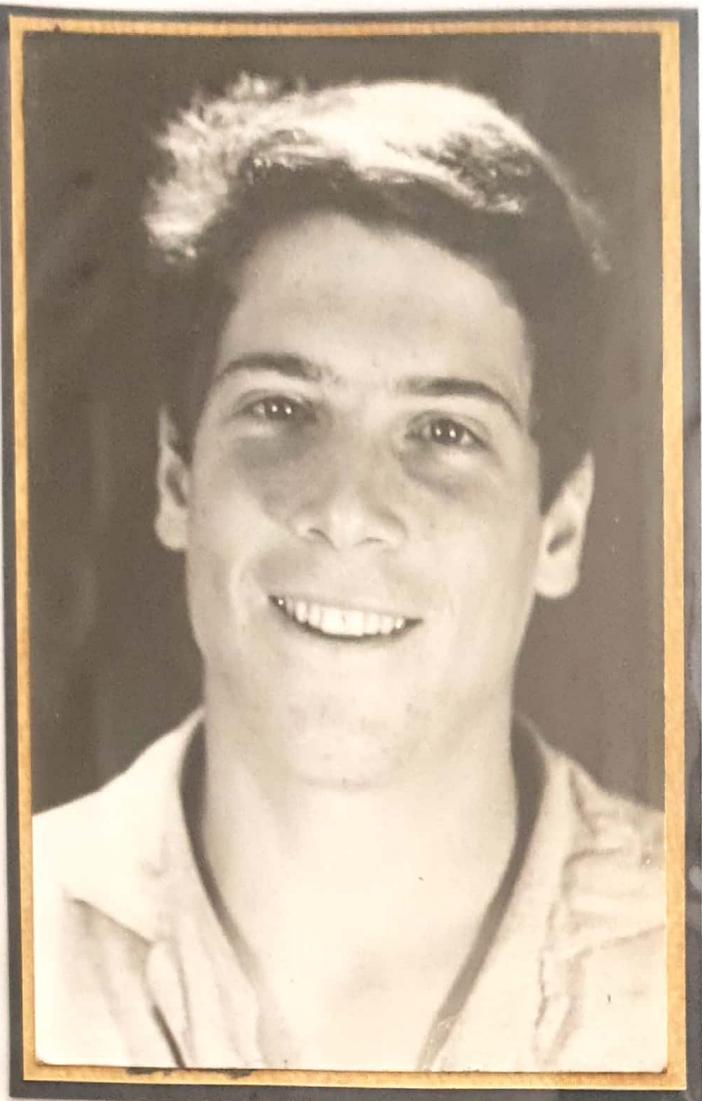
בעקבות פציעתם של ابو ורוי (וק אח'ך חתברר שנחרגו) ובהתחשב בכך שהתעללות היו חרוט מאריך, האליט מוטי לטהר את התעלות מבחן. הוא רץ מעל התעללה, השליך רימונים פנימה וירח. אך זילג מצד לפצץ, חשור לחלוון, מגלה אומץ לב ודבלוז במשימה. ביןתיים הגיע גוני עם עוד כמה לוחמים ואמר למוטי בקול רגוע: הכל בסדר. נוכחות המפקד בשטח המיתחים הללו מטוהר עדין היוותה זריקהUIDOT ללוחמים.果然, 旗手的在場讓士兵們更安心。

גולד, הקשר של מוותי:
"פשתנקלנו היהת אש אוד רצינית. מירכט מחובות לא רצות — אתה חושב לך שציד לדרוץ קדימה. עשייג טוטו פדי להריגעת עצמי: אם אני מת — מת, לא פְּגִישׁ פְּלִיט; אם פְּצָע — חייתה, ואם אני חי — ממשיכים לוליל כאילו כלום לא קה".

מוותי וגוני המישיכו לטהר את התעלות באמצעותו של התעללה, ירי מרובה וזריקת רימונים לתוךן. עברו זמן קצר לטהר כל התעלות בלבד מעמדת אחת, שנרגלה כמבוצרת וכקשה ביותר. התברר שלאורך שישה-שבעה מטר ישנים מחייב ראש מבטו מזווין והכל נראת טgorה הרמתית. מוטי רץ מס' פעמים לאורכה של התעללה, עד שהבחין בפתח באמצעותו. הוא זרך רימון פנימה, אך לו הייתה שום תגובה. גוני רץ בעקבות מוטי והכנס רימונים בפתחי התעללה. בשלב מסוים עבר באמצעותו ולא היה את הפתח. מחלב חיכה שם וירה בו מטווח קצר.

מכתבים
שכתב
ירון זיל

לאבא לה זיילר שלוי

אתה כבר לא צעיר
וowntown אתה מכיר
אותך תמיד נאהב
כי נשארת נורא שוכב.

לאבא חכם
שחוא נורא חכם
שתמיד תמיד שעוז
גס אס יש מושבר.

לאבא החונג
שעכשו כה מתמונג
אתה די מבוגר
ביחד עם תמר.

כל זאת
מבחן האהוב
אותך נורא,

ירון

חלה פודז ...

יום חמישי, אוד — צוות זוטר גחלאות מלחמת העצאות — פאנץ' גלאיכון
פראאלט פונכ אל פאנץ' גלאיכון — תקליט חזון
חזון — האטול קאנץ' גלאיכון, ווואת זולען גומפלאיסן, גילוון ואהנץ'
עם קאנץ' זולען אעל האסן וועלן בעשנטן אונטה פישון, היה נאלאן
זרע זולען וכבר פער מלבדה וגונגען לוד, פונטאנט זולען, פאנץ' האסן —
זהו וס חיל שאני אונטה זולען, או גאנטען, גאנטען אלוי, גאנץ' יאנטען
רכיס (אנטען) היה, אבען אונט פאנלע אונטען, והוא חיל פאנץ' פאנץ'
המיימים ולא פוחתים עיי' פסובג — חיל קוונסן חיל ומונטיאנס נאר
יכולתם.

אתה, חיל מיל זה און יותר מז חיל — טופי את פאנץ' אונטען
לשבען ומתחכ כבר לטוף שעדיין רחוק (אנטען ווועטען)
ומקומות שוחטן יעבור מתר נס צאמן אהחרונות.

חו לחאנסן, לחאנסן
ירון

וילון כרך ג' מינימל סטראטגיה
אלן, מילן א.מ. פלייר

3/6/82

טב

טב נסעה חם י"ד מילון גראן
טב חזרה - "חראת" ני לאט
טב שמייה ט הנושא, כרזה גזירה וט
טב 15% על ס"כ ר"ב ס"כ 10%

טב נסעה נסעה ותביעה דבון
טב נסעה ותביעה דבון ותביעה דבון
טב נסעה ותביעה דבון ותביעה דבון
טב נסעה ותביעה דבון ותביעה דבון

טב מילון גראן הארכט מילון גראן
טב מילון גראן מילון גראן מילון גראן
טב מילון גראן מילון גראן מילון גראן
טב מילון גראן מילון גראן מילון גראן

טב מילון גראן מילון גראן מילון גראן
טב מילון גראן מילון גראן מילון גראן
טב מילון גראן מילון גראן מילון גראן
טב מילון גראן מילון גראן מילון גראן

לגלעד שלום רב,

מ'נשמע אצלך בפנמה ואקוואזר ?

אני מרגיש טוב ומתגעגע שתחזר כבר אבל ...

או מה תכזיזיך לזמן חטא ?

אכלנו נגמר ההורש ואני עולה פלייה טר /

— — אם אתה קורא קצת על חסן האבויים בין ישראלי

למצרים אז אתה אולי כבר יודע שהתמו על חוסכם

בראשי תיבות והיום יחתמו על אן במלטה.

— — את בא ,,פייטרו'' מן הצעא וויש לו מעוזת פטו ר

זה די נחמד, אבל שלי אין בשבייל עוד 4 שנים ... — —

אהוב,

ירון

29.2.80

מפעווא אליגג בגו

...ההלו הוריסט...

אתמול יומם חמישי היה לנו טינול בגולן במקומות טהירתי יותר מפעם אחרת.

אבל לטירות טוג האורי הניטש, היה רפה מאד.

הציגו בתל אל פחר, בגמל, ובחתת גדר. לענרכו חבענו לחות גדר קעת מאורה,

חיכ חסר והודז'רים כבר ישבו על העצים. אבל בכל זאת היה שוד מרשים.

בגטלא היה מל נשרים ולהבגו אל המפלים.

זה משוח נפלה, טים בכתמת אדריה, וזה נשפן מבוגה של 50 מטר שדה גבורה מאד.

בכל הקניון הוא יפה והכל ירוק ושוב פעע חבל שכל טלא בזע ונכח בסרט

אבל מתגררים והכל עובר.

אז זה להפעם ולהתראות בירום שיטי זה שיבוא -

אורוב ירדן

24.4.80

להרים מהגב

...כ"כ יש רצון להציג בטכנית בטכני עטמי, ובשביל המתקפה והקיצין...

...הבעיה של להציג מקום של דמי ומשה אני טקרה ותייחס, הבעיה הקיקרית היא שהחט"ט של "גולני" לא מאשר העברות וזע הבערת. אבל בוגראה שתהיה תזרזה.

זה כל מה שנתרן לי לקרות.

19.11.81

לונגמי בירושלים

...אתמול קפצעתי לאילון והייתה ובלעד במילואים בדילתי אח"צ עם ציפוי נחוץ

אבל הסבים ואחר כר השכבה את הדס לישון, היה נפלן

הדים גדלה וכבר קצת מדברת והולכת בלבד ומתהגה יוווי. טש מודעה - זהה גם בתני

שאנדי רוחב יילדים. אז נחנתי...

...זהו, חזך מכל זה אין יותר מדי חדש - סופר את הימים שחוורבים לשבעה

וממחכה כבר לסוף שעדרין וחוק (שנה וחודש) ומקרה שזמנן יבגור מהר גם

בשנת החורונה...

ירון

לסתור רודוד בצדפת

...נחוור קעת לאחר - הציגו בסיני והיה נחדר.

פיספסנו את המשט כי היתה רוח חזקה ולא חדרנו שחוורים כתמי,

אבל מה לעשות...

היה נפלא לעול ולראות עולם נפלא אחר מלא עצמים חדשים וזגים מכל הסוגים,

...וכבבון הלכנו גם ברgel די הרבה עם מדאין שחציך לי את אבא, עזרא בהן

שתחיה מנהל בי"ס שדה באילת - איש נפלא שחציך לי את אבא גם בגלן ניבנונו

הנחדרת על מפוחית ליד המדרה וגס בغال אהבתו לאבנים ולטסלע השונאה...

23.9.78

לחתם בקייטו, אקונדרו

"תמר של לוסט"

קשה לי! אני בוות כתעת, אני גוותן לכל להשפן החוצה נפשית גם בדמעות

וגם בכתב תורה ברכי!

וש משפט שארום "כשהלט מלא על גדורתו העיניהם שופרכות"! שמעתי את זה

אתמול ועכשו זה כר נכר לגביו שזה פועל שופתני

אני ידע שתקבל את מכתבי אהיה כבר במאובר אחר, טוב או עזוב אבל שונא

בחחט. אבל בכל זאת עלי להיות כנה עם עצמי וחוח שלי לכתוב הנה שביבאנגי

למעב זה. ואעלי אין בעיה של הצלחות מיללים בכתב על הנייר...

אפשר לומר שאני בוחלת הקרה עם בת נפלאה כר שלא היתה לי סיבה להינות

יעזרבו!

הכנות שלך בקסעה שלחתת לנו הביא אותה למצב של בכיר טוב שככל נשפר ובעצם אין

על מה, בלי טיבת מוגדרת.

לפניך זה שיפורת על אמא והחלום שלך, אז תקופה ארהי מין טהרהוות, ומהום הלהיטים

את כל גופי.

אטמא בסדר. ענת ותבדיקת חיובית.

אך כרגע אני פוטח אץ הטיפות בחדרה ותשקייב לראשה לקולו של דוד.

זה עושה לי טוב בלב - אך קדימה. אז באמת נחדר למשך אוטכם יחד -

וורת מתר עם הקול הבתו שלך, ודוד עם המבט העורפי המוחספס.

קשה לי שלא לנקה בכיס ונדרא רועצה להזכיר איטכם שם, אם כי אני ירע שונמי

כבד לא שם. אבל אפילה לך. אבל דוד אני מרגיש שהוא נדרא רועצה להטפרק בעקבות

קרב אינדיאנגי, אבל ביזור שזה רק טיפוף אני מבין שהוא נאלץ להתקף. (זונאלט)

כן היום זה קעת אהרה

כח הדם אנד גנט

אבל בדא לחדר

סתם לחסוך ולחזרה

כל תքופה מסיד יפה

שעבדתי בכוותנה.

בבוקר השם עם הנץ החמה

אני פרום עדגינעם של השכמה

טוטט פנים ומיד מטלב

השפעה היא ממש דבע לטע.

בחדר האוכל שותים קפה שחוור

אבל אני טר זה לא יעדן

וד אנד טפיר בדרכי לרטון

ואנספ איתי זידד שברח

מגעים למכחה ומיד רואים

שאני והטקטדור - מוש זידדים

ועם חבריה כאלה, אין מה לדוד

כי יש להם כוח, שב גוד מאוד-

כטובן שתלווי בטה עזבדים

אם בקטלדר או בגרירת קורדים

אבל אטמל בערב הבוד אמר:

"אתה בודר קורדים מהר!"

ועט הבוט אסוד להתוכחה

אחרת הוא מתרגד, מתרחט.

טפל בטקטדור, טלא וברוד

הכל מודן אפשר לעאת -

תענינים ממכתבים של ג'רוו

20.6.75

לדוגב בארכנטינה

...יניב, בקשר לכתיב, שם לבו יש כל מיל פתרונות.

אבל מנגיון איסי של, כדי להיפטר משכירות כתיב, כדי לך ואנדי מטליך

לקראו הרבה ספרים בעברית, לא משנה איפה, וזה תלמד איך לכתוב את המילים

נכוד. (אל תdag, את מכתבר הצלתני לפונח).

20.3.76

לדוגב בארכנטינה

...יניב, קח עטם בידים, ותפסיק לשוטות להורות צורות!

אני לא בא לשוטות לך שטיפות מוח או הפט מסדר, אבל, אתה מילב לחתם עצמן

בידיים כירוך שלשות חרם, לא יעדן!

תעדוב את השטויות ואל מחשוב רק על הארץ ועל המוסד, כירון שאנדי לא בא

לగרות אוטן, אלא להזכיר לך שיש עדרין חבריה שזכרים אוטן בתור יגיד שלחם

ורודעים כמוך שיתהה לך טוב.

המכתבים שלך באים כדי לחתם לך אינפורמציה ולא לגרותה!

אחד תשכח את הדברים הרעים ותשחקל איך הזמן עובר מהר וזאת האמת.

ותנכנס ללמידה את השפה הספרדית שחשוב למלוד לחיכים, ותשחל לארע שנות צורה

למזרד שגם בלי זה עובדים בודאי די קשח!

23.2.78

לഗלד לקייטו, אקונדרו

...אלישר בארכ אורת? גם פה אתה יכול להיות מאושר באנטה צורה,

ואסתר יונת אפללו. מה ערד שפה תברום אורש גם להרדרין!

...לדעתני זה או שמי קעת מזוויג' להיות כל כר רחוק ישראל מבלי להרגיט

שחוור יונת יונת לארכ אצת שאחנכו כל כר מתאמצים ונלחמים

להחזקה שלנו...

אתמול בערב אנו בחדר
נפתחת דלת ונכנס
איש גדול לבוש מעיל
מוריד ת'כובע ואלוי ניגש

שמע יא עבדול יש מחר
מסיבנת קטנטנה
עליך כתוב כמה מי ליט
לעובי האדמה-

לא סתם מסיבה אומר הוא
אלא מסיבת פרידה
לשני עובדים מותיקינו
שלוקחים שנת חופה -

לא גורם את המיליט
חוזך היישר לתוך הגוף
ואותי משאייר המרים
עם

אורף, אני שוב נאכז
שרב לכתחזק חיבור סיכום
לשני חבריה שפירושם
ואין בכך ממש ניחום

על הבצע'ו בר מרפייע
מדלג בין הטיפורת
לעוצר אותו לדגש
(זה) כמו לדבר אל הקירות

"תרד" עלי ועל כולם
בר פולט לו שועלנו
שייפול כל העולם
נעלם לו זייןנו -

וְבָנְשָׁאֵל אֹנוֹ לְבָד

בְּדַרְכֵי אֶל חַחִיבָּד

עַל אֲרוֹסָף חַבְּרִיהָ דֵי מַעֲחִיק

שְׁרָשָׂוּם בְּתוּךְ סִידּוֹר

וְנִיגְשֵׁא לְהֻרְבָּדוֹת בְּשָׁטָח

אִם גַּם הָן דֵי עַזְוְבוֹת

כִּי בָמָקוּם לְקִנְרָתָ מְשָׁחוֹ קַוְטְּפָקְטִי

אֶת הַשְׁדּוֹת מַעֲבָד יַצְחָקִי -

בְּדִישָׁוֹן עַרְבָּד לוֹ צָמָד

שְׁהַזְכִּיחַ בִּיצְעָעִים

וְעַם בָּוָס לְחוֹץ מְנַגֶּד

הַם שְׁבָרוֹ אֶת הַכָּלִים -

כֶּר נְשָׁלִים אֶת כָּל הַצְוֹרָת

בְּזָרְדִּיעָה יִשְׁכַּחַ כָּמָה בְּוֹסִים

וְנְעִיר אֶת יְגָאל גָּם

וְנְחַשְׁוֹן נְרֹתָן פְּקָודָות

כִּי טָוב לִישָׁוֹן בְּعֵד אַרְצָנוּ

וְאַדְמָוֹן יְחַדֵּה עַם צְ'רָפִי

מְלָקוּם כָּל כָּר מְוַקְדָּם -

עוֹד יִמְשִׁיכַר מִשְׁמָרוֹת

גַּשְׁמָ שָׂוָב מִתְחִילָה לְרָדָת

חַרְבִּישׁ דִּיסּוֹק וְגַם יִיְשָׁוֶר

וְאַנְגִּי שָׂוָב מִמְהָרָה

זָה לְטַרְקָטוֹר הַגְּדוֹלָה

בְּחַדְרֵי אַוְכָל לְשָׁבָת

שָׁאָם אֵין אֵיזָה קְלָקִוָּל

מְחַשְׁבָּותָ קָצָת לְסָדָר

תְּמִצְאָה תְּמִיד שֶׁם אֶת שָׁאוֹל -

וְגַשְׁמִים שָׁרָק יִבְּרוֹאָן

לְחַד יִחְדָּה בְּמִשְׁמָרָת

וַיְלַדוּ בְּכַמְרִיוֹת

אַלְןָ מַאיִירָס וְהַרְןָ

וְאַוְתִּי שָׂוָב לֹא תְּכַרְחִין

שְׁשָׁעָה אֵינָה דְּרוֹחָקָת

לְחַבָּר הַמּוֹן שְׁטוֹרִיוֹת

לֹא יִזְיָּזָד תִּיְשְׁבַּל

לֹא נָוַתֵּר רָק לְאַחַל

אָרָק אֶם צְרָה נְרָאִית בְּאוֹפָק

לְכַלְלָנוּ הַצְלָחָה -

וְקָצָת קָשָׁה לְמַחְרַשָּׁה -

מֵי שְׁבָדְמָעָה זְוּרָעָ

יִשְׁאָגְרוֹנוּם וְרָבָּרְפּוֹסָרָה -

גַּם קוֹצֵר לוֹ בְּרִינָה -

לְפָתָור מִיִּיד כָּל בְּעִיה -

כותבים לזכרו

קמתי, אני הנכח
לשיר לך.
הן תדע — אהבתיך
הן תדע — הבנתי.
ראיתי קטעותך
ראיתי מבוכתך
ראיתיך נכע
ראיתיך.
במה ערד ?
אך הן תדע — הבנתי.
ראיתיך, ראייה
כמו שאתה
בעיני.
ראייה לא בעיני אשה
אהבת
או אם חרדה
או אב בוטח פוחד.
ראייה בעיני.
ועל כן ידעת
ועל כן אהבתיך
שכול נגד כלם.
הן תדע — הבנתי.
הbatis מבט
הbatis חיווך
הbatis נסיוון נפל
הbatis גסיון מצלחת.
קמתי לשיר לך
וכבר נגמר.
הן תדע — הבנתי
הן תדע — מה אפסו מליהם.
אהבתיך, אה
אהבתיך.

רוֹן אַדְלֵר

באר וקרוא: רוזי

חבריו לנשך

יום שישי ערב המלחמה ירונם נמצא אצלינו. מתכוננים לנסוע לירושלים למסיבת השחרור של גוני. במקום זה אנחנו מוקפאים לייחידה, זאת הכוונות חמי יוזע כפה, ירונם אומר, עם הרבה ציניות וגם עם קצת רצינות, שכבר עזיף שתchiaה מלחמה וניפטר מלחמתה והוחדר שחוזרים בכל כוונות. 36 שעות מאוחר יותר אנחנו חוזים את גשר עקיה בדרך לבוטה. ירונם, שנמצא בעמק חנעם"ש ליד מכשורי הקשר, מציר שג הוא רוץ לראות את חנעם, לפחות נזחירות לה כשמתקבבים לבופור אני מצטרף לירון בתוך חנעם"ש. ירונם חוקר שוג ושוב מה קורה, מי יורה על מי. לא בעבענות, פשט ווועט לדעת מה קורה. שעדר דקות מאוחר יותר כשחכח נע רגליית, ירונם נפצע ונחרג במקומם. המזות בא מהר כל כך, באטף, בלי אפשרות לחגיד: רגע, מתרחט, לא רוץ, ירונם תזחר, ירונם. כל כך לא מתחייב ירונם שתפיז רצח עדעת מה עומד לקורות, ורק כשהיה מזמן ומזמן נרגע וחזר לשלוותו. ואולי אף היה רגוע? באותו רגע לא הרחשתי צער, אROLI בגלל הפחד והקלט. עם הזמן אני מגלה שהצער קיים וכלל שהאלים עובר, חעצב חולין וגדר.

רועי מהטיירת

כותבת לירון ובוכה
בוכה על ירון וכותבת
מרגישה שחיבת מילה אחת של תקווה
מילה אחת של אמונה
ירון שכטב במסכת שהוא
צוחק על כל העולם
ירון שנולדת שלושה ימים לפני
עד סוף השבוע עברו אוטז
ואני יודעת שאני ממשיכה לחגוג
איתך את ימי ההולדת שלי
יודעת שמשמיכה איתך ירון
אחרת החיים נמחקים לי לגמרי
יודעת שחיבת להיות אופטימית
שלא אומרת את מה שכתבתי אtamol
כשאין מזה דרך להמשיך.
מרגישה שאוהבת אותך אהבה גוראה
ומחזיקה בה כמו בהצלחה
מרגישה הערב לפני שהולכת לישון
שתה הכאב הזה על ירון
אני נשאת איתני מכאן לטז'ן חיי
 ואני חייבת ללמידה לחיות איתנו
כמו עםשמי שלמדו לי
 ואני נשאת אותו עימי
 כמו פניהם שהתו לי
 כמו חלק שכורתו ממני
 ואני עזיזן מחפשת את הדגמים שבו קיימים מועלם
 לפני שהולכת ירoon.

איiris יהלום

8.7.82

על ירדן שלגנו

אנג אספר על ירדן, הילד - קטעי חוויה, מראות, אירועים, הנדרלים ממחוץ

הילדות הלא רוחקה.

אני רואה את ירדן, אני רואה אותו כי לא ניתן להגות את שמו מבלי שדמתו תופיע
חיה ותועסת עם המבט השובב והקונדסי ותמיד בהקשרים מוחשיים, ממשיים, שזררים בתוך
הילדים. לא ניתן לחשב עליו במנחים אחרים, מופשטים ולספר עליו במיללים "שלזצרו".

אני רואה אותו עינני רוחי, ילד מלא חיים, פעיל תוסס, עירני ותמיד חוקר

ודורש, רוצה לדעת ולהבין מעבר למה שניתן להסביר במיללים.

חרלפת לפניו תרננות השזורה במקצת חי קבוצת הילדים - ירדן אחד מתוכה, אך כל כך
אחד ויחודי בקיומו ובעת ובurnה אחת כל כך מטיבע את חותמו בה עד כי קשה לראות
ל את ירדן שלא בהקשר הקבוצה.

הנה אנחנו מתיילים למקומות שבביבת עין דור, מקומות הידועים רק לנו או כולם
ה יותר למקומות שאנו מיחסים להם חשיבות ומשמעות מיוחדת, מהולמים בהרבה דמיון
עד כי נראה שזה עתה נגלו על ירדן, שוכן ראשוני לנו עליהם ואנו קובעים להם
שםות. מי לא זכר את גבעת החצבים לשם הינו עושם עלייה לרגל לקרה כל חג
ראש השנה? ועמוק הדורבניים וואדי הפילים?

"לאן נטיל הרים?" שואל ירדן, מרכז לאינרכן בין הראשונים. אני מבקשת:

"הנום אנחנו פונים לכוכן דרום-מזרח מכאן" ירדן שעודנו ילד בגן נבור מחסיבות
התשובה ונאלץ לדחות את סקרנותו ולקבל את המשימה רוויות המתח, כי בעצם מה החסיבות
של היעד הסופי, הרי מצפים לנו איך סוף של יעדים בדרך, מרתקים לא פחות.

וכך מוציאים בצד הדרוש בדרך אנחנו צועדים. לא, רצים כמעט וירדן תמיד בין
הראשונים. הוא עושה את מסלול האחד כפול ומכופל. רץ הלוך ושוב לשטף אותו
במציאה שלו, לודא כי אכן המזiah בעלת ערך היא וכמו כן מתלוות מיד השאלות החקרניות
על טביה.

יש בקבוצה אספנאים רבים - אספni צמחיים, אבניים, מאובנים, "יבשים", "חירות".

ירדן בין אלופי האספנאים, אך לא סתם אוסף הוא - חוקר בכל חושאנו, מסתכל, ממשש,
מרחח, טועם. כך אהבנו לטועם מן העמחיים שבtaboo. כך גילינו יחד שהשומר מרווה
צמאן ונוטן טעם טוב לפה, אכלנו חרבוזות, כריסטו גבעולים רכים של גדיין וברקן
רמה עוד לא?

הנה חרלפת לפני עוד תרננה ומה מפליא הדבר שאנו שוב בחיק הטבע שירדן כה אהב.
 אנחנו יושבים בצל האלון העתיק, האלון הגדל והענף מעל המכון שבscalar. אנחנו יושבים
ცפרפים ומלודדים. אני רואה את ירדן מלא עניין וחשיבות, כי עליו לבחור שם לקב

אללו ב"אורח פלא" עלתה ההצעה - קובלעת "אלון". וירוֹן אחד מתומכי ההצעה הנלהבים
תכוֹן בשל הרצון להשתידל לאלון הייחסין של שמות של קברות הבנים טуולים
עמחים: גפן, אורן, רמון, ארץ ואנחנו אלון - שם של קבוצה שלא עברה שינוריים
תהפוכות הזמן עד עצם היום הזה - וירוֹן אחד האלונים המושרים בקבוצה.
מאז אימצנו לנו את שני האלונים הרכים שנשתלו איז לא מכבר ממול לחדר האוכל.
ולשם הם תקעו עמוק שורשים והצמיחו צמרות ענפה.
ונgi חמלפת על ידם מדי יום כ奢ם גדולים וחסוניים וחוشبת על האהבה והטפרה
חרעפנו עליהם ומנקרת בי השאלה הטורדנית:
יכייז קלה שנגדי באיבו אלון אחד מתוכנו?

שוני בן זאב

שלום לך דממה -

הידיתי שבוע שלם במלכתך ולא שבעתי עדיין
מקום מרוחק כותב אני אליך אך גם לך מגיעים הדיבר לייצה
המתקדמת למרות ניתוק המקום באופן יחטי -

בריחתי המאולצת אליך נטנה לי אפשרות לצאת משגרת כפיה ארוכה
שלוורה אוטי מזה תקופה ארוכה ואף המשיך ללבות אוטי -

השתק הנפש שמצאתך במלכתך עדיין איןנו אותו שקט לו אני זקן
גם אם הוסיף לי משה, אותו שקט רגעי של כמה ימים במלכה זו -

יתכן ואני מחפש, רודף אחרי מקום לא נמצא,
מקום בו השתק הרצוי יהיה בנסיבותך אך רדיפתי אחרי עצם קיומי
והתמודדות זו של חוסר אמצעים ומנגד הצורך בצריכים חומריים,
הם שיכריעני שרב -

האדם הוא עז השדה - כאשר הוא לבדו, נאלץ להתמודד עם עצם קיומו
והמשך חייו תלוי על מא zenithים -
שאך עליו להעמק שורשי ב כדי להמשיך לחיות,
כך הוא האדם כיון - כאשר ברצונו לבסוף, לחזור מן השגרה
ובשבילו זה אומר לנטת לאי בזבז, או הר בא שם וגם בנסיבות אלו
יש עליו להתמודד עם המקום, עם נפשו שדחה אותו לבריחה ועם הצורך
לחיות - להתקיים, הרואה אמר לאכול - מינימום - אבל לאכול.

ובזאת מתגלית גדולתו של הסגן, אותו איש המתמודד עם נפשו מבלי להתייחס
לצורך החורמי שגורפו זקור ו אף מאותה לו על כך -

היכולת להתמודד זמן רב עם נפשך בלבד שהסביר והרعب יציקוך ויפוריעון
לפחות לזמן מינימלי, מבחינת האדם הנ"ל (שמתמודד עם בעינתיו כל אותה עת!)
יכouldת זו היא גדולתו של אדם המסוגל לה!

25.2.79

ואולי צוואה?

אני יודע, יש עוד זמן
אני הולך לצבא, מי יודע מה יקרה
ובכל זאת הימי רועה
שיגען שאהבתי לכתב.
שירים, חרוזים, כתבות
ומכתביהם אל חברים וחברות.

עם הגיל זה ערב קצת
ואולי צרייך יותר נחת וזמן
בכדי לכתב ולהנốt מהכתב בה
ובכל זאת - במציאות ישראלית
כמו זו של היום, קשה לכתב
מתוך הלב, ולהיות שלם עם הכתב.

גָּדוֹלָה!

לכתוב לך מילים. לא כתובות ולא הגיון.

מילים שלא יוכל להביע את הרגשתי.

השארת אורתי כמו ילד שכל תפיסת עולמו נחרשה בשניות,

מחוסר בUCHON ולא מבין איך סמל ההגיון שלי נעלם אל תוך האדמה.

תמיד מתווכנן יודע את הצד הבא שלך, והוא זה הצד הנכון.

מהנדס את הגינה, מחשב את מספר הסנדוויצ'ים הנכון בשבייל הדרכך.

תוכניות על גטו. הכל ידרע מראש.

רפתאום אתה לא איתנו לצחוק לשם, לבכות ולמחות על מלחמה שלא נור.

ירשבים יחד, מנסים להחיות אורתך, אבל זה לא קורה.

אתה פועל לא כאן בשבייל לארגן, לדחוף קדיימה, לעשות את השטויות הרגילהך

שלך.

اذכרות אני לא צריך. לא יוכל לשכוח אפילו לא לשניהם.

לא מוסיף לך ולא מורייד ממך. זוכר אותו כמו שאתה ברגע הפלדה.

רוצה לסייע ב"תשמור על עצמן" אבל ההגיון שוב נעלם לי.

از תשמור עלייך ..

רפאל נאמר בבית הקברות